

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

brug maa være indstillet paa, at der kan komme Perioder, hvor det bliver vanskeligt at faa et Overskud. Naar man i et frit Erhverv har Chancen for at faa Indtægter i opadgaaende Tider, maa man ogsaa i nedadgaaende Tider tage det, der følger med. Det har man heller aldrig fra Landbrugets Side villet benægte eller ønsket anderledes. Men een Ting maa de Herrer ikke glemme: at naar det er vanskeligt for det danske Landbrug nu, er det netop, fordi vi har haft en Højkonjunktur, hvor Produktionsomkostningerne er gaaet op, og at disse Produktionsomkostninger altid meget langsommere vil gaa ned. Derfor har Landbruget Krise nu.

Schmidt: Da der ved Samlingens Begyndelse var Diskussion om Forsvarsspørgsmaalet, holdt jeg mig som altid, naar der diskuteres om dette centrale Spørgsmaal, tilbage, for det er et saa afgjort nationalt Spørgsmaal, at jeg som tilhørende det tyske Folk ikke paa nogen Maade vil øve Indflydelse paa Folketingets Stillingtagen til det. Desuden vilde jeg altid udsætte mig for, hvilken Anskuelse jeg saa end ytrede, at man gættede paa forkerte Motiver. Vilde jeg sige Nedrustning, skulde det ikke forundre mig, om man hørte Folk sige: Det kan vi godt forstaa, saa kan Danmark jo ved given Lejlighed blive et let Bytte for Tyskland. Og hvis jeg sagde: Forsvar jer, kunde man vente, at der blev sagt: Det ligner en Tysker, saa krigsgale som de er.

Men naar jeg har holdt mig tilbage og ikke taget Stilling, maa jeg alligevel udtale min Forundring over, hvor let — jeg kunde vel ogsaa sige, hvor letfærdigt — man i denne Diskussion har taget paa de Begivenheder, der har fundet Sted i Tyskland i den senere Tid; jeg tænker paa Valget og paa Nationalsocialisternes stærke Fremgang. Det er dog alt for letkøbt Visdom, naar man peger paa disse Begivenheder, at sige: Det er det gamle Tyskland, der kommer frem igen og truer Verdensfreden.

Men ganske vist, naar man ynder i den danske Presse at fremstille det, som om den tyske Politistyrke var en Del af Hæren, man maa regne med, eller naar man her i Folketinget taler om fuldt udrustede Staalhjelmsstyrker, saa kan jeg forstaa, at man faar Folk til at tro meget. Men man har jo ingen Anelse om, hvad der følger med en moderne Krig, naar man regner saaledes. Hvad betyder Politistyrker, er de end nok saa omfattende, med deres

Gummiknipler og Revolvere, eller hvad betyder Staalhjelmsstyrker uden Vaaben lige overfor alle de moderne Rædsler, en Krig medfører, overfor det moderne Skyts, Luftflaaden, Bomber og sligt, som Tyskland jo næsten slet ikke har noget af.

At fortælle slige Krøniker synes jeg der hverken ligger Fornuft eller Ansvar i, og jeg takker den højtærede Regering for, at den har holdt sig helt fri for slige Anskuelser.

Selvfølgelig har Danmark Grund nok til at være opmærksom paa alt det, der foregaar i Verden, ogsaa paa det, der foregaar i Tyskland. Men jeg synes, at det allerførste, som man skulde lære af det, der foregaar dernede, dog vel skulde være det, at det i Længden er umuligt at holde et Folk i en saadan unaturlig Afmagts- og Elendighedstilstand, som man hidtil har holdt det tyske Folk i, og at det nu er helt naturligt, at det hæver sin Røst og kræver sin Ret.

I England har Rothermere forstaaet det; hvad han sagde i den Anledning, blev ogsaa refereret i den danske Presse, og jeg har det Indtryk, at allerførst sluttede man sig til disse Betragtninger, men det varede ikke længe, før man faldt tilbage til den gamle Anskuelse, at Tyskland truer Freden. Man skulde have været klogere og dvælet lidt længere ved den første Betragtning. Man skulde blive opmærksom paa, naar der tales om Krigsfare, at Faren ligger i det, at man lægger utaalelige Byrder paa et Folk og derved mere og mere gør det revolutionært.

Der blev i Gaar her i Folketinget fortalt, maaske med Rette, at Nationalsocialisterne var lige saa dygtige til at komme med samfundsomvæltende Krav som Kommunisterne. Man havde nærmest Indtrykket af, at man betragtede det som en interessant Meddelelse. Ja, den er jo interessant, men den er maaske noget mere end interessant; netop deri ligger jo Faren, at man bolcheviserer et Land med alt det, der kan komme efter.

Det skulde man efter min Mening nære mere Frygt for end for det, man her har talt vidt og bredt om: irregulære Bander, der muligvis kunde overskride Grænsen, og som saa skulde vises tilbage. Hvor skulde disse Bander vel komme fra? Her tænker man maaske nærmest paa Nationalsocialisterne, men saa har man dog i Grunden ikke Lov til at sidde de Udtalelser overhørig, som har været fremsat helt tydeligt fra den Side, hvor man har bevaret saa megen Klogskab, at man